

HATODIK ÉVFOLYAM

1929

BAJMOK

„Megkezdődött az attak a bajmoki földmunkáscsoport ellen.” A bajmoki Magyar Párt főkorifeusai: Kis Károly névre hallgató elnöke és a demokratából vedlett Paor György névre hallgató nagy magyar aranyparasztok „denunciálása”.

A múlt hó 26-án megjelent ez a két „nagyéplájú, kevés dohányú” mákvirág, különben községi előljárók a jegyzői hivatalban, és szóbelileg bizalmasan jelentették és kérték a községi jegyzőt, hogy az újjáalakult földmunkáscsoportunkat, amit ők „kommunista bandának” neveznek, oszlassa fel, és a vezetőséget tartóztassák le azért, mert összejöveteleket tartunk és „kommunista újságot”, értsd: a *Szervezett Munkást* és „kommunista könyveket”, értsd: a *Szervezett Munkás* naptárát olvassuk és terjesztjük.

Látjátok, magyar ajkú munkástársaim, hogy milyen szerepre vállalkozik az a Magyar Párt hivatalos alelnökével és társával, amely Magyar Párt évek óta, napról napra ígérgette nektek, kisebbségi magyaroknak a „soha el nem érhető hetedik mennyországot”, hogy a nagymagyar burzsuj és aranyparaszt párt aklába tömörítsenek benneteket, hogy szavazataitokkal megvédhessék a nagy magyar párti nagybirtokos urak a saját részükre azt az agrármaximumot és supermaximumot, amelyhez a nincstelen magyar stb. nemzeti kisebbségi földmunkásoknak volna joguk, akiknek a szavazataival szereztek is a mandátumaikat.

De ahelyett, hogy megmozdultatok volna, hogy az osztályharc terén szervekdedjete, hogy a földmunkás szakszervezetek útján küzdjétek ki a nagyobb darab kenyeret és emberségesebb elbánást, erre: a Magyar Párt főkorifeusai összedugták a fejüket és kisütötték a náluk nem megvetett szokást: a kommunis-

ta denunciálást és nem átalították a „fajmagyar testvérek” kérni a községi jegyzőt arra, hogy oszlassa föl a földmunkások csoportját és a vezetőséget tartóztassa le, akiknek a legnagyobb része magyar nemzetiségű. Ez az a „faj-szeretet”, amivel a kisebbségi nincstelen sorsban levő magyar munkásságot körülveszik a „burzsujpárti” nagy magyar aranyparasztok!!!

Vigyázzanak a főkorifeusok! Denunciálni nem nehéz: de igazolni igen! S hogy az ilyen miskulancián hamar átlátnak a munkásság széles rétegei és otthagyják a Magyar Pártot.

A bajmoki földmunkásoknak csak annyit, hogy csakis az osztályharcos független szakszervezetek útján küzdhetik ki a gazdasági helyzetüknek a javulását, a munkaidő és a munkabérek megjavítását, és ha mennél többen szervezkedtek és tömörültek az osztályharcos földmunkás szakszervezetekbe, annál nagyobb az erőtök, és szervezett erővel könnyebben vissza tudjátok verni az ilyen: báránybőrbe bújtatott ordasok támadását és denunciálását. Azért fel tehát munkára: be a földmunkás csoportba. Éljenek az osztályharcos független szakszervezetek.

Bajmoki földmunkás

MALI IDOS

Van Mali Idjošon egy híres gazda, aki a Szőke Mátyás névre hallgat, aki közismert nemcsak nálunk, de Moholon meg Topolyán is. Ez a díszmagyar gazda jó példával szolgált minden burzsujnak, hogyan lehet árvákon meggazdagodni. Örökbe fogadott 5 évvel ezelőtt egy boszniai leányt, úgy, hogy 7 évig szolgál nála és akkor úgy ki fogja stafírozni, mint a saját lányát. Dolgoztatta kímélet nélkül 5 évig, és most télvíz idején kitette az utcára ez az emberbőrbe bújt vadállat a szegény proletár nőt, aki most sírva őgyeleg az utcán, nem lévén senkije. Se apja, se anyja felől nem tud semmit, azt se tudja, hova való, hisz kicsiny korától fogva itt van a Vajdaságban. Ráfogta ez a Szőke úr a lányra, hogy lopott, de persze ismerjük már ezt, tudjuk, miről van szó. Közleledett az idő, hogy kitölti a hét évet és fizetni kell, hát kínált neki az 5

évi szolgálatért 300 dinárt. Persze a lány ezt elutasította, minden hónapért 150 dinárt követelt, és hogy adjon neki cselédkönyvet. Felhorkant erre a gazda: hogy fizessek olyan sokat, hiszen mióta nálam vagy, elloptál tőlem tízezer dinár értékűt. Azt hisszük, megfordítva van ez, mert visszatartotta a keservesen ledolgozott bérét az árvának. Hol keresse ez most az igazságát?

Eltársnők, ha mindnyájan beléptek az osztályharcos szervezetbe, a Jugoszláviai Földmunkások,-nők Szövetségébe, meg fogjátok tudni védeni magatokat az ilyen vadállati lelketlenség ellen is és rászorítja az ilyen burzsujokat, hogy megtartsák a saját törvényeiket. Szervezettségben az erő. Bűnt követ el önmagával szemben, bűnt követ el családjával és proletár testvéreivel szemben az, aki a szervezettségben rejlő erőt kihasználni nem segíti.

2. szám (január 13.)

ÍGÉRETEK A VALÓSÁGBAN

Többször el-el szoktam járni gyűlésekre, meghallgatni, melyik párt mit akar, mit ígér.

Azt tapasztaltam, hogy minden pártnak az ígélet szekere roskadásig meg van rakva jobbnál jobb ígéletekkel, amit nemigen fukarkodik egy párt sem szétszórni a dolgozó nép közé.

1929. január 1-én volt az a nap, amelyen a gazda bérest fogad, a szegény éhező proli meg eladja magát 1930. január 1-ig potom áron. Én is elmentem, hogy két karom munkaerejét áruba bocsássam. Hát itt aztán tapasztaltam, hogy ezek a gazda urak, amelyek a radikális, magyar, demokrata meg nem tudom én milyen pártok tagjai, mennyire szívükön viselik a szegény dolgozóknak a sorsát. Hej, urak, itt volna rá alkalom, hogy megmutassátok, tettekké azt, amit a gyűléseken prédikáltok, hogy mennyire szíveteken viselitek a szegény ember sorsát. Hej, urak, itt volt alkalom arra, hogy a ti a gyűléseken túlláradozó nagy szíveteket megmutassátok. De meg is mutattátok igazából, amit az alábbi esetek a napnál is fényesebben bizonyítanak.

Dósa Ferenc felvett egy 21 éves földmunkást a következő bérért (értsd 1 évre):

4 mázsa búza á 250 din	1000 din
3 mázsa kukorica á 270 din	810 din
1 drb 6 hónapos malac	150 din
Kézpénz	1000 din

értsd 365 napra 2960 dinárt, mert hát vasárnap is kell a jószágot etetni, itatni, nincs pihenés, nincs szabad idő egész éven át, és ezért napi 16 órát kell dolgozni 8 din-ért, óránként 0,50 din.

Udvardi Péter: fogadott egy 18 éves fiatal földmunkást évi 3500 din-ért, napi 9,50, 16 órai munkaidő mellett, óránként 0,60 paráért.

Egy családos földmunkásnak ígért egy B. Topola-i gazda:

7 mázsa búzát á 250 din	1750 din
3 mázsa kukoricát á 270 din	810 din
1 drb malacot á 100 din	100 din
1 kicsi tűzrevaló á 100 din	100 din
1 pár cipő á 150 din	150 din
Kézpénz	1000 din

365 napra 3910 dinár, egy napra 10,50 din. 16 órai munkaidő mellett, egy órára 0,65 din.

Elvtársak! Íme, a példa elöttetek van. Láthatjátok, milyen jót akarnak nektek a magyar gazdák. Jót akarnak. Nyolc dinár napszámért, vagyis 16–18 órai munkaidő mellett 50 paráért óránként dolgoztatni. Munkáestevérek! láthatjátok, hogy a gazdák szívében nincs jóakarát, nincs szánalom, nincs belátás, nincs, ki pártunkat fogja, csak a mi összetartásunk kényszerítheti őket jobb belátásra, jobb bánásmódra, nagyobb munkadíjak fizetésére és az úgynevezett „jószívűségre”.

Ezek után mindenki láthatja, hogy a létért való küzdelemben nincs irgalom. A jóllakott nem érzi a nyomort, a szenvedést, a nélkülözést, az éhes gyermekek sírását, a beteges rongyos asszony és család vergődését, koplalását, és ha figyelembe vesszük a mai kapitalista rendszer őrzítő racionalizálását, láthatjuk azt, hogy a tőkés, a kapitalista, a gyáros, a földbirtokos nem is akar más munkaerőt, mint fiatal, erőset, egészségeset, hogy azt minél jobban ki tudja használni, mert neki fő az ő számítása, minél olcsóbban szerezni kizsákmányolható munkást, proletárt, hogy minél több legyen a haszon, a profit. A szegény dolgozó nincstelen, a föld robotosa az, az megdögölhet, mit törődik a földbirtokos a dolgozóval, illetve törődik, de csak akkor, amikor dolgozni kell, amikor a gazdagoknak rakásra hordja a kincseket, amelyet

a gazdagok saját vagyoniuk gyarapítására használnak fel. Amint láthatjuk, a földbirtokos csak fiatal, erős munkaerőt keres. Az idősebb munkás, aki felnevelte a gyermekeit, az már nem kell, és ha kell is, éreznie kell, hogy őnála nélkül is van elég munkanélküli. A fiatal, erős, egészséges földmunkás napi-bére 8 és 15 din. Az urak vadászskutyája is többre kerül naponta. A családós földmunkás keresete nem sokkal több, a legjobb esetben 20 din, de ő nemcsak maga van, az asszony, a gyerekek, hát hogy tudnak ezek megélni? Mennyi jut itt egy lélekre, és ha figyelembe vesszük, hogy a legjobb esetben csak egy félét dolgozik, akkor joggal mondhatjuk, hogy az urak vadászskutyájának jobb élete van, mint egy földmunkásnak.

Ma a Vajdaságban több mint 100 000 földmunkás van munka nélkül. Azonban ezekkel nem törődik senki. Ígérni mindenki ígér, fűt-fát, minden jót, eget-földet, csak adni nem ad senki semmit. Nem bizony, nem is fog, mert a létért való küzdelemben annak van igaza, aki erősebb.

Eltársak! A munkásosztály felszabadítója csakis maga a munkásosztály lehet.

Fogjunk össze, szervezkedjünk!

Be az osztályharcos földmunkások és nők szakszervezetébe!

2. szám (január 13.)